

AUREL CĂRĂȘEL s-a născut pe 15 martie 1959 la Craiova, a absolvit Facultatea de Filologie (Craiova, 1984) și Facultatea de Jurnalism și Științele Comunicării (București, 1994). A fost profesor și ziarist. În domeniul SF activează din 1980, înființând și conducând mai multe cenacluri la Craiova și Cernavodă. Este unul dintre inițiatorii taberei Atlantykon (1990). A fost președinte al Asociației Creatorilor de SF (Craiova). Redactor la mai multe reviste, fanzine și suplimente SF, în prezent este redactor-șef al revistei *Anticipația*. A debutat în 1981 cu povestirea „Stelara Fata Morgana” în revista *Știință și tehnică* și a publicat proză scurtă în *Convorbiri Literare – Supliment SF*, *Anticipația*, *Star Trafic SF*, *Magazin*, *Jurnalul SF*, *Strict Secret*, *Curierul Național*, *Almanahul Ramuri*, *Almanahul Rebus*, *Almanahul Anticipația*. A tradus volume de Murray Leinster, Robert Silverberg, David Brin. Este prezent în antologiile *Cronici microelectronice*, *Avertisment pentru liniștea planetei*, *Beta SF*, *Nemira '95*. A obținut mai multe premii, printre care: Premiul pentru roman al Editurii Nemira pentru *La capătul spațiului* (1997) și *Lumile Curcubeului* (1999) și Premiul Pentru Tânăra Scriitor al Asociației Europene de SF (1999). Bibliografie selectivă: *Vânătoare de noapte* (1995 – cu pseudonimul Harry T. Francis), *La capătul spațiului* (1997, Ed. Nemira), *Războinicii Curcubeului* (1996 – povestiri și nuvele). Non-fiction: *OZN – Trecut, prezent, viitor* (1995 – în colaborare cu Dan N. Mihăilescu), *Mic dicționar de autori SF* (1996), *O istorie tematică a literaturii SF* (2006).

aurel cărășel

dumnezeule de dincolo
de burta universului

NEMIRA

libris.ro

Coperta colecției: Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustrația copertei: © Dodd, Steve R. via Agentur Schlück GmbH.
Respect pentru oameni și cărți

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CĂRĂȘEL, AUREL
Dumnezeule de dincolo de burta universului /
Aurel Cărășel; - București: Nemira Publishing House, 2011
ISBN 978-606-579-216-6

821.135.1-31

Aurel Cărășel
DUMNEZEULE DE DINCOLO DE BURTA UNIVERSULUI

© Nemira, 2011

Redactor: Sandrina PĂTRĂȘCAN
Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tiparul executat de Fed Print

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-216-6

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

I. Creație

AMERICA

0. Înainte de Creație

Ca și cum te-ai duce la un oracol vestit, ai aștepta la rând, plictisindu-te alături de zecile de curioși să-și cunoască destinul, apoi ai intra în încăperea semiîntunecată și vocea de dincolo de peretele de lemn ți-ar spune că Zeii au hotărât ca a doua zi să te îndrepti către Veșnicele Plaiuri ale Vânătorii. Oare ce-ai face în acea clipă în care știi că existenței tale i s-a pus punct?

Chiar așa, oare ce naiba ai putea face?!

Martin Alonso își scutură capul, se ridică de pe scaun și se îndreptă către fereastră. Cum te-ai putea opune viitorului orb, care oricum va trece peste voințele și rugămințile muritorilor, întru împlinirea unui Destin necunoscut? Ai încerca să fugi din calea lui, să te ascunzi în locuri cât mai îndepărtate și mai neștiute, așteptând cu inima cât o gămălie de ac trecerea sa peste fila încă nescrisă, sau l-ai înfrunta cu mândrie și spaimă, străduindu-te să-ți păstrezi demnitatea, până în ultima clipă? Să fii leu sau să fii șarpe? Să iubești viața și s-o accepți așa cum e sau să te străduiești s-o modelezi, în speranța că viitorul nu este imuabil?

Ca și cum ai fi propriul tău oracol...

Res Martin își sprijini mâinile de tocul de metal și privi în spațiul curții interioare. O grupă de voluntari se antrena, sub comanda unui instructor, deprinzând mișcările de bază ale tehnicilor de autoapărare. Mișcărilor, repetate până la obsesie, aveau ceva din precizia unui mecanism de ceasornic, tăind aerul cu vâjâituri inaudibile din locul unde se afla el. Din toți bărbații tineri de dedesubt, urma să fie selecționat unul singur. Sau poate că alesul nu se afla printre ei și atunci toată munca va fi fost zadarnică. Acest lucru se întâmplase pe vremea Directorului Joachim Monteil și a urmașului său Real Bourhis, când Centrul fusese nevoit să execute 114 candidați, fără să fi realizat nicio selecție. Atunci, Werner Doise devenise singurul *hassassin* căruia i se prelungise contractul pentru încă un sezon.

Toată lumea auzise de Werner. Martin Alonso clătină din cap și strânse mâinile pe rama metalică până ce buricele degetelor i se albiră. Toată lumea, chiar și el, deși fusese depistat de-abia în anul 26 după încheierea păcii de la Mont Palomar, într-o comunitate de vânători de capre negre. Și-l amintea pe bătrânul *hassassin*, în special după prima demonstrație de aruncare a săgeților otrăvite la țintă cu ajutorul unei suflante. Nimerise 20 de săgeți din tot atâtea aruncări, exact în mijlocul inimii pictate cu roșu pe panoul din polistiren, în mai puțin de șapte secunde. În clipa aceea știuse că sau va deveni mai bun decât maestrul cu părul în întregime alb și cu picioarele goale, care îi privea de pe salteaua cu apă, părând să vadă dincolo

de ei, sau va renunța încă din acea clipă și se va întoarce la turmele sale de capre, risipite printre țarcurile pustii, bătute de vânturi sălbatice și ploii violente. Pe atunci credea că s-ar mai fi putut întoarce.

Devenise mai bun, acum știa asta, deși se îndoiește de multe ori de-a lungul fascinantei și primejdioasei existențe de *hassassin* oficial al Federației. Statistic vorbind, ucisese cu mai mult de 40% oameni decât Doise și luase parte la aproape de două ori mai multe acțiuni. Privirea aceea însă... Își amintea de albastrul ei absolut senin și de punctul fixat undeva în azurul sălbatic din spatele lor.

Privirea aceea n-o înțelesese nici atunci, după cum nu reușea s-o pătrundă nici acum. Își desprinsese degetele de pe metalul vopsit în negru și aruncă o ultimă privire către incinta situată la aproape 12 metri sub el. Bărbații îmbrăcați în cămăși ușoare, albe și șorturi albastre, continuau să lovească înverșunați aerul și să icnească strigăte de luptă. Exact așa fusese și el, în acel trecut despre care-și amintea ca prin ceață, un tânăr convins că existența lumii depindea în exclusivitate de forța și precizia loviturilor sale, de sângele rece și de siguranța mâinii care va aplica lovitura finală unui dușman necunoscut și nevăzut. Acum însă...

Acum însă totul se întorsese împotriva înțelepciunii care venise odată cu vârsta și cu experiența. În clipa în care știuse că soarta unui *hassassin* nu era aceea de a menține echilibrul lumii, după cum spunea dictonul din sala de antrenamente, ci de a susține un regim social împotriva tentativelor de răsturnare venite atât

din interior, cât și din exterior, ceva se răsucise de-a lungul luminii cerate a zilei și setul de valori abia stabilit își încetase existența. Chiar în dimineața aceea, cu puțin înainte ca soarele să atingă crucea bolții, telefonul negru sunase pentru prima și ultima oară de când îl văzuse în nișa sa din spatele ușii sălii de antrenamente. Își ștersese transpirația de pe frunte cu un prosop și răspunsese. O voce necunoscută îl întrebese dacă el era Martin Alonso și, după ce-i confirmase, îl anunțase că operațiunea „Circuit închis“ începuse chiar în acel moment. Misiunea sa era aceea de a asigura **protecție totală** unui oarecare Fernando Ferens. Apoi, în receptor, se auzise o răsuflare adâncă, asemenea unui oftat, și clicul receptorului atârnat în furcă venise aproape simultan cu sunetul ascuțit al tonului.

Martin Alonso se îndreptă către biroul așezat în dreapta ferestrei și deschise din nou dosarul albastru, pe coperta căruia stăteau scrise cu litere aurii două cuvinte „CIRCUIT ÎNCHIS“. Trecu pentru ultima oară peste cele șase file conținând informații și fotografii, pentru ca să fie sigur că memoria sa reținuse absolut toate elementele, după care trase de firul galben fixat deasupra cotorului și privi îndelung cum dosarul se mistuie aproape fără flacăra deasupra geamului protector. După care, mătură cenușa cu dosul palmei către coșul de plastic așezat în dreapta biroului și o lăsă să se depună în sacul de hârtie albă.

Încă din momentul în care primul său instructor descoperise la el calitățile de bază ale mișcărilor trupului și ale vitezei de reacție a minții, care aveau să-l

transforme într-un *hassassin* adevărat, o mașină de ucis eficientă și fără cusur, maestrul de organizare a stărilor spirituale începuse să-i explice, în detaliu, care urma să fie principala misiune a viitoarei sale cariere. O misiune care, poate, nu avea să sosească niciodată. Sau, dimpotrivă, avea să fie chiar prima din șirul celor care urma să devină firul însuși al existenței sale. Mângâindu-și mustățile lungi și subțiri, care aproape că-i atingeau pieptul, adăugase și faptul că misiunea „CIRCUIT ÎNCHIS“ părea mai degrabă o fantasmă, deoarece niciunul dintre *hassassinii* pregătiți în centrul de pe țărmul golfului, din apropiere de Galveston, nu fusese solicitat s-o ducă la îndeplinire de-a lungul secolelor, atât de departe cât putea sonda în trecut memoria Rețelei.

O misiune al cărei timp de îndeplinire sosise acum.

Își linse buzele și simți gustul sărat strecurându-i-se pe sub limbă spre gât. Cum stătea aproape cocoșat deasupra biroului, oglinda fixată pe peretele din dreapta, deasupra terminalului special al Rețelei, reflecta în apele ei clare imaginea unui bărbat intrat bine în vârstă a treia, cu riduri adânci la colțurile ochilor, cu poameții obrazilor ieșiți puțin cam în afară și cu o burta rotundă ce părea că i se sprijină de genunchi. Își stăpâni un zâmbet viclean: burta constituia un semn distinctiv al maeștrilor *hassassini*. Un fel de privilegiu. Martin Alonso bănuia că la originile sale se afla ideea că un bărbat gras nu reprezenta un potențial pericol pentru nimeni, deoarece se mișca anevoie. Un privilegiu pentru care trebuise să transpire serios de-a

lungul anilor, deoarece se dovedise un lucru extrem de dificil să-și păstreze nealterate calitățile de luptător și, în simultaneitate, acest „privilegiu“ al tagmei, datorită căruia prezența sa în mijlocul unei mulțimi umane devenea nevădită la ochi.

Își trecu degetele prin părul rar, aruncă o ultimă privire spre oglindă, apoi își îndreptă trunchiul. Bătu câteva coduri pe tastele terminalului și așteptă câteva clipe, să vadă dacă fișierele ce adăpostiseră de-a lungul anilor o parte din personalitatea și din munca sa se șterseseră. Dădu mulțumit din cap, verifică din nou sertarele biroului, coșul de gunoi și chiar ridică puțin de marginea carpetei vișinii. Totul era în regulă. Cele câteva obiecte personale, armele ce-l însoțeau permanent, precum și hainele de schimb le căruse de dimineată spre mașina de teren ce-i fusese atribuită pentru misiune.

Se pregătea să scoată cheia magnetică, în momentul în care țiuitul telefonului îl întoarse din drum. Șovăi o clipă: peste numai patru minute, misiunea urma să înceapă și niciodată până atunci nu i se comunicase ceva în felul acesta. Ridică din umeri și duse receptorul la ureche; la urma-urmei, era vorba despre MISI-UNE și nimeni, niciodată, nu mai fusese comandat să o ducă la îndeplinire, ca să se știe cu exactitate care vor fi fost regulile.

Vocea aproape asexuată de la capătul firului era aceea a secretarei **Geneticianului-șef**. Îi comunică, în mai puțin de trei propoziții, că se stabilise să fie însoțit de încă o persoană, care avea să supravegheze

ca nu cumva misiunea să fie periclitată de serviciile secrete ale Uniunii. Când vru să protesteze, în receptor se auzi un „clic“, apoi tonul îl înștiință că mai avea ceva mai mult de două minute pentru a ajunge în curte. Agăță receptorul în furcă, își puse pălăria de panama pe cap, încuie ușa după el și coborî scările în spirală sărind treptele două câte două.

Pe toate cele șapte coaste de fildeș ale lui Vishnu! MISIUNEA era pe cale să înceapă, iar lor le ardea să introducă elemente aleatorii într-un plan care fusese fixat în toate detaliile de sute de ani! Cine naiba urma să-i fie partener în cea mai importantă zi din viața sa de *hassassin*? Din întreaga istorie a clanului de ucigași, căruia îi aparținea de fapt și de drept! Privind lucrurile din altă perspectivă însă, știa că nimeni nu se putea împotrivi unei decizii luate de **Geneticianul-șef**, nici chiar președintele Federației.

În fața ușii monumentale de la intrare, garda luă poziție de drepti și salută cu mâna în dreptul inimii. Dădu absent din cap și ieși printre canaturile din metal și sticlă securizată în lumina blândă a dimineții. De la înălțimea celor 44 de trepte, curtea mărginită de jur împrejur de garduri albe din piatră părea imensă. Mașina de teren aștepta prăfuită în partea stângă, în apropiere de un rond cu orhidee albastre. Era o Sumatra străveche, decapotabilă, cu tracțiune pe toate cele patru roți. Martin Alonso plescăi mulțumit din limbă: i se pusese la dispoziție exact ceea ce solicitase, deși se știa că era o adevărată problemă chiar și pentru **Inchiziție** să procure utilaje în stare de func-

ționare aparținând unor epoci demult apuse. Viitorul însoțitor nu se vedea nicăieri.

Coborî treptele, așîzând un aer ușor distrat, în timp ce studia cu atenție împrejuriile, din spatele ochelarilor negri. În afara santinelei de la turnul de observație situat chiar lângă scara de incendiu, nu se zărea nicio mișcare nicăieri. Dar el știa că neclintirea nu constituia decât o iluzie, menită să-l liniștească și să-i adoarmă instinctele. Undeva pe umărul drept, sub stofa subțire a hainei, ticăia aproape imperceptibil un detector de prezență, recomandându-i să rămână în stare de alertă.

Se apropie precaut de mașină, dar nimic nu tâșni de nicăieri, nu se auzi niciun sunet nelalocul lui, nu se rostogoli nici măcar o piatră. Doar ticăitul înnebunitor al alarmei. Întoarse capul și privi spre fereastra fostului birou. Obturatorul comandat de computer să regleze temperatura interioară pe perioada când în cameră nu se găsea nimeni acoperise deja trei sferuri din sticla fumurie cu lamelele metalice ale unui iris enorm. Întinse mâna, prefăcându-se că vrea să deschidă portiera, fără să se răsucescă, dar o făcu în mai puțin de o fracțiune de secundă. La capătul lamei curbate a pumnalului se afla o jachetă verde din țesătura „verdele-broaștei“, livrată numai armatei federale.

Femeia se trase un pas înapoi, lipindu-se de portieră.

– Ești foarte bun, domnule Martin Alonso. Exact cum mi s-a spus. Foarte bun luptător și excelent actor. Cred că vom face echipă bună împreună.

Păr roșcat, strâns la spate într-o coadă scurtă, ochi verzi, migdalați, piele albă, trăsături frumoase și extrem de regulate. Un profil numai bun să fie ținut minte de oricine. Simți că se enervează și se concentrează asupra pumnalului, ca să-și stăpânească tremurul ușor al degetelor. Coborî vârful armei, dar nu o introduse în teacă.

– Beatriz Aranda, nu?

Femeia zâmbi și dădu din cap. Totuși, de unde naiba ieșise? O întrebă, atent la orice mișcare venită din parte-i.

– Am fost aici, râse ea și bătu cu vârful piciorului într-una din treptele metalice exterioare ale Sumatrei. Dedesubt. Trucul străvechi, pe care l-ai intuit pesemne încă de când ai coborât scara.

Martin Alonso dădu din cap și vârî pumnalul la locul său sub haină. Îi făcu semn să urce în mașină, iar el ocoli prin spate, trase cu putere de portiera înțepenită și se trânti pe scaunul îmbrăcat în piele crăpată. Vârî cheia în contact, porni motorul și umblă la oglinda retrovizoare, prefăcându-se că o potrivește. Încă de când o focalizase în lentilele ochelarilor, dreaptă, fără să schițeze cel mai mic gest de autoapărare, fixându-l cu detașarea cu care privești un exponat interesant de muzeu, știuse că presentimentul ce-l încercase înainte de a părăsi biroul fusese adevărat. Niciodată nu se temuse de nimic și putea să spună că același lucru se întâmpla și acum. Se descurcase perfect, dacă fusese vorba de un test. Dar femeia fusese mai iute și, mai ales, îl surprindea faptul că nu reușise s-o depisteze.

Demară încet, așteptând ca porțile din fier forjat să gliseze într-o parte. Înghiți în sec și se strădui să zâmbească. Știa că aceasta avea să fie ultima zi din viața sa.

Cronică apocrifă de la Diego Moniz de Perestrello

„O altă amărăciune care îmi mai sfâșia inima era grija pentru fiul meu, don Diego, pe care-l lăsasem în Spania, orfan, lipsit de cinstea și averea ce mi-au fost răpitate, deși sunt convins că suveranii mei drepti și recunoscători îi vor înapoia toate cu prisosință.“

Jurnal de bord anonim

Începuturile

Numele acesta de „America“, pe care înaintașii noștri cei atât de curajoși și de neștiutori de carte l-au dat pământului ce rupe în două apa cea mare numită Okeanos, nu este prea fericit ales. Se crede că el vine de la tribul indienilor „los amerigos“, descoperit târziu în munții Cordilliera, abia după ce a fost găsită trecerea Baranquilla dintre cele două continente, de către un conquistos uitat, Don Hernando